

20.

Stanovisko k diakonické ordinaci

Církev bratrská na své Společné konferenci v Bratislavě v květnu 2005 učinila rozhodný a významný krok směrem naznačeným ranou církví. V procesu tvorby nového Řádu jednotlivými staršovstvy a potom prostřednictvím delegátů konference byla jednoznačně schválena **diakonická ordinace**.

Stalo se samozřejmostí, že od počátků života služby sborů Církve bratrské (tehdy Svobodné církve reformované) v roce 1880 byla přijímána a praktikována kazatelská ordinace ke službě Božím slovem, pastýřskému vedení sboru a ke Kristovým svátostem (sv. křtu a sv. večeří Páně - eucharistii). Z Nového zákona ale víme, že zde nebyli pouze oddělení služebníci Slova jako například apoštolé, proroci, evangelisté, pastýři a učitelé, z nichž někteří byli později nazýváni starší a biskupové. Ve Sk 6 čteme velmi zřetelně o řešení problematiky rozvíjející se sociální práce církve. V Jeruzalémě bylo mnoho potřebných a jejich počet ještě vzrůstal množstvím poutníků, kteří přicházeli o svátcích, anebo ve stáří zůstávali v Jeruzalémě, aby zde zemřeli. Jisté je, že jeruzalémský sbor byl velmi zaměstnán sociální službou a dokonce i Ježíšovi apoštolé nesli část tohoto břemene. Přes jejich úsilí se objevily problémy a stížnosti.

Sociální služba byla tak důležitá, že se nesměla zastavit. Stejně tak ale nebylo možné zastavit zvěstování Božího slova a modlitby za Boží dílo a svět. Apoštolé to řešili způsobem, který zůstává velkým a závazným příkladem i pro nás. Sami neopustili dílo kázání a modliteb, ale navrhli ustanovení diákonů – služebníků. Zaznívá slovo: *„...vyberte si proto mezi sebou sedm mužů, o nichž se ví, že jsou plni Ducha a moudrosti, a pověříme je touto službou“* (Sk 6,3). První diákoní byli lidmi naplněnými Duchem a moudrostí, kteří se osvědčili ve své službě, ale čteme i o jejich službě zvěstováním (Štěpán a Filip). Ke své službě byli ordinováni (pověřeni) modlitbou a vkládáním rukou. Když později v pastorálních epištolách čteme o kvalifikaci ke službě biskupa (1Tm 3,1-13), je tam samozřejmě připojena i kvalifikace na diákona (jáhna).

Na základě těchto biblických příkladů chce Církev bratrská ordinovat nejen své kazatele, ale také diákoní, u kterých je rozpoznáno naplnění Duchem svatým a celoživotní povolání k diakonické službě. Můžeme hovořit o dvou ohniscích ordinované služby křesťanské církve: Kázání Božího slova a diakonická služba. Obě tyto služby mají své pevné místo v misijním poslání církve a jsou zřetelně dosvědčeny Božím slovem. Tyto služby nestojí v protikladu, ale dohromady tvoří službu církve, která chce být věrná Kristovu odkazu.

Vyjádření Rady Církve bratrské
otištěno v časopise Brána 1/2006, s. 9